

— Познаваш ли художника Александър Илиев? Той често идва у насъ: съ черна гжста и кждрава коса, съ очила и широка яка... Нали го знаеш?

— Виждала съмъ го... Единъ високъ, черъ...

— Да го видишъ какъ моделира! Какви красиви статуи има въ стаята си! Всъки день работи.

— Какво работи?

— Моделира.

— Азъ пъкъ помислихъ, че работи нѣкаква работа, търгува или служи нѣкъдѣ...

— Той не иска да служи. Прѣдлагали му сж мѣсто съ хиляди лева мѣсечна заплата, — отказва. Бѣдно си живѣе, а си моделира...

— А съ какво се храни? Кждѣ обѣдва?

— Дава уроци по рисуване въ едно училище.

Анка дръпнала братчето си:

— Хайде да моделираме!

— Хайде!

И дѣцата излѣзли отъ кухнята.

„Боже всичко ще изцапатъ!“ си помислила Акулина.

Скоро госпожата я повикала да вземе Славча и излѣзла по работа. Акулина взела дѣтето и влѣзла въ дѣтската.

Тамъ цѣлия подъ билъ постланъ съ вѣстници. Колю, Борисъ и Анка съ бѣли прѣстилки седѣли около масичката и моделирали.

— Сега не цапаме вече!

— Ще видимъ!

Акулина съ Славча на ржцѣ, приседнала близо до тѣхъ, Славчо все простиралъ ржцѣ и искалъ да му дадатъ глина, Акулина не му давала.

— И той майсторъ... И той да си кусне. А още носа си неможе да изтрие.

— Дай му малко глина! — молили я дѣцата. — Да видимъ какво ще направи.

Анка му дала малко глина и той веднага посочилъ да я пѣхне въ устата си.

Всички се засмѣли.

— Иска да си хапне. Мисли, че е ябълка.